

Šiais, 628-aisiais mūsų Susivienijimo metais,
užfiksuota, kad drakonas sudegino Aretiją
pagal Sutartį, kuria buvo nutraukta separatistų
judėjimo veikla. Tie, kurie pabėgo, išgyveno,
o likusieji buvo palaidoti tarp griuvėsių.

PRANEŠIMAS VISUOMENEI NR. 628.85,
UŽRAŠĖ SERELA NEILVORT

PIRMAS SKYRIUS

Revoliucijos skonis keistai... saldus.

Spoksau į savo vyresnįjį brolių, stovintį kitapus subraižyto medinio stalo milžiniškoje Aretijos tvirtovės virtuvėje, ir kramtau man ant lėkštės jo padėtą sausainį su medumi. Velnias, kaip skanu. Išties skanu.

Gal dėl to, kad nieko nevalgiau tris dienas – nuo tada, kai ta ne visai pasakų būtybė smeigė man į šoną užnuodytą durklą. *Būtų* mane nužudęs, jei ne Brenanas, kuris man kramtant nesiliauja šypsojęsis.

Tai turbūt keisčiausia mano gyvenimo patirtis. Brenanas gyvas. Veninai, tamsieji kerėtojai, kuriuos maniau egzistuojant tik pasakose, tikri. Brenanas gyvas. Aretija vis dar stovi, nors po Tirišos sukilimo prieš šešerius metus buvo sudeginta iki pamatų. Brenanas *gyvas*. Turiu naują septynių centimetrų ilgio randą ant pilvo, bet nemiriau. Brenanas. Gyvas.

– Skanūs sausainiai, tiesa? – klausia jis ir čiumpa vieną nuo lėkštės tarp mudviejų. – Šiek tiek primena tuos, kurie būdavo kepami Koldyre, pameni?

Tylėdama kramtau ir toliau spoksau į brolių.

Jis toks panašus į... save. Ir vis tik atrodo kitaip, nei pamenu. Anksčiau jo plaukai krito ant kaktos kaštoninėmis garbanomis, o dabar nukirpti visiškai trumpai. Veido bruožuose nebelikę jokio švelnumo, ir dabar prie akių kampučių matyti smulkios raukšlėlės. Bet pačios akys? Ir šypsena? Tai tikrai jis.

Ir dar dėl to, kad prieš nuvesdamas mane pas drakonus jis iškėlė vienintelę sąlygą – turiu pavalgyti! Tai tikrai jam labai būdinga.

Kita vertus, Tairnas niekada neatsižvelgia į kitų keliamas sąlygas, ir tai reiškia, kad...

– *Aš irgi manau, kad tau reikia pavalgyti*, – mintyse pasigirsta žemas, pasipūtęs Tairno balsas.

– *Tai jau tikrai*, – pritariu jam ir, stebėdama pro šalį skubančius virtuvės darbuotojus, kurie praeidami šypteli Brenanui, mintimis bandau susisiekti su Andarna.

Andarna neatsako, bet jaučiu mus jungiantį tviskantį saitą, tik dabar jis jau nebe auksinis kaip jos žvynai. Man net sunku jį apčiuopti, bet gal dėl to, kad kol kas negaliu mąstyti taip aiškiai kaip anksčiau. Andarna vėl miega, ir tai nieko keisto, nes stabdydama laiką išnaudojo visą energiją. Po to, kas nutiko Resone, jai tikriausiai reikia pamiegoti kokią savaitę.

– Tu beveik nė žodžio neištarei. – Brenanas pakreipia galvą lygiai taip pat kaip anksčiau, kai mėgindavo išspręsti kokią nors problemą. – Tai nenormalu.

– Nenormalu stebėti, kaip aš *valgau*, – nuriėjusi kąsni atėžiu vis dar prikimusi balsu.

– Tikrai? – Jis begėdiškai gūžteli pečiais, jam nusišypsojus ant skruosto pasirodo duobutė. Tai vienintelis jam likęs berniukiškas bruožas. – Prieš kelias dienas buvau tikras, kad

daugiau niekada nepamatysiu tavęs darant... na... *nieko* nepamatysiu. – Jis atsikanda didelį kąsnį. Atrodo, brolio apetitas tebėra toks pats geras, ir tai keistai ramina. – Beje, gali nedėkoti, kad atkūriau tave kerais. Tebūnie tai mano dovana tavo dvidešimt pirmojo gimtadienio proga.

– Ačiū.

Tikrai. Pramiegojau savo gimtadienį. Ir esu tikra, kad kol balansavau ant mirties slenksčio, šioje pilyje... name... na, kad ir kaip ši vieta vadinasi, dramos pakako visiems.

Į virtuvę plačiu žingsniu įeina uniforma vilkintis Ksaideno pusbrolis Bodi. Jo ranka paraištėje, o juodos vešlios garbanos neseniai pakirptos.

– Pulkininke leitenante Aisereigai, – kreipiasi Bodi paduodamas Brenanui sulankstyta depešą. – Ką tik atėjo iš Basgiato. Jei norėsite atsakyti, raitelis bus čia iki vakaro.

Bodi man nusišypso ir mane vėl pribloškia jo panašumas į Ksaideną – tikra švelnesnė jo kopija. Linktelėjęs Brenanui jis pasisuka ir išeina.

Iš Basgiato? Čia yra dar vienas raitelis? Kiek jų čia? Ir apskritai, kokio masto ši revoliucija?

Klausimai mano galvoje kyla greičiau, nei spėju atgauti žadą.

– Palauk... tu – pulkininkas leitenantas? O kas tas Aisereigas? – klausiu kažkodėl nusprendusi, kad visų pirma reikia išsiaiškinti būtent tai.

– Dėl akivaizdžių priežasčių turėjau pasikeisti pavardę. – Jis žvilgteli į mane ir sulaužęs mėlyno vaško antspaudą išlanksto laišką. – Ir nustebtum sužinojusi, kaip greitai galima pakilti karjeros laiptais, kai visi, kurie yra aukščiau, miršta, – paaiškina brolis, tada perskaito laišką ir nusikeikęs susigrūda į kišenę. – Dabar man reikia susitikti su Asamblėjos nariais, bet pabaik savo sausainius ir po pusvalandžio susitiksime vestibulyje. Nuvesiu tave pas tavo drakonus.

Nebeliai nei duobutės skruoste, nei besijuokiančio vyresniojo brolio. Dabar priešais mane stovi karininkas, kurį sunaikiai atpažįstu. Kone nepažįstamas vyras.

Nelaukdamas mano atsakymo jis atsistumia kėdę ir išžygiuoja iš virtuvės.

Gurkšnodama pieną spoksau į tuščią vietą, kur prieš tai sėdėjo brolis, – kėdė vis dar atitraukta nuo stalo, tarsi jis bet kurią akimirką galėtų grįžti. Nuryju gerklėje įstrigusį sausainio gabaliuką ir pakeliu smakrą, pasiryžusi nesėdėti ir nelaukti sugrįžtant Brenano.

Atsistoju nuo stalo, išeinu iš virtuvės ir atsiduriu ilgame koridoriuje. Brenanas tikriausiai labai skubėjo, nes niekur jo nematau.

Pėdinant plačiu koridoriumi su aukštomis skliautinėmis lubomis mano žingsnių garsą slopina sudėtingo rašto kilimas, kol prieinu... *oho*. Išvystu plačius nupoliruotus imperatoriškuosius laiptus, kurių įvairiais dekoratyviniais elementais išpuošti turėklai kyla per tris... ne, per keturis aukštus virš manęs.

Mano dėmesį buvo prikaustęs Brenanas, ir anksčiau nepastebėjau tos didžiulės erdvės bei architektūros, o dabar stebėjau išsižiojusi. Kiekviena aukščiau esanti laiptų aikštelė šiek tiek išsikiša, palyginti su esančia žemiau, tarsi laiptai kiltų į kalną, kuriame ši tvirtovė buvo iškalta. Pro daugybę nedidelių langų į vidų srūva ryto saulės spinduliai – tai vienintelė penkių aukštų sienos puošmena virš masyvių dvivėrių įėjimo į tvirtovę durų. Atrodo, langai išdėstyti tam tikra tvarka, bet esu per arti, kad galėčiau aprėpti visą vaizdą.

Įvertinti bendrą vaizdą man trūksta perspektyvos, ir dabar tai atrodo tarsi viso mano gyvenimo metafora.

Kiekvieną mano žingsnį stebi du sargybiniai, bet praeinančios nebando stabdyti. Bent jau nesu čia įkalinta.

Toliau žingsniuojau pagrindiniu pastato koridoriumi, kol galiausiai išgirstu balsus kambariye kitame koridoriaus gale –

didelės puošnios kambario durys plačiai atvertos. Artėdama iškart atpažįstu Brenano balsą ir krūtinė įsitempia išgirdus pažįstamą tembrą.

– Nepavyks, – gilus Brenano balsas atsimuša aidu. – Kiti pasiūlymai?

Pereinu didžiulį vestibulį nesižvalgydama į tai, kas atrodo panašu į kitus du į kairę ir į dešinę atsišakojančius sparnus. Stulbinama vieta. Pusiau rūmai, pusiau namai, bet iš tiesų – tvirtovė. Prieš šešerius metus storos mūrinės sienos neleido jos sunaikinti. Skaičiau, kad kariuomenė niekada nebuvo įsi-veržusi į Riorsonų namus, nors, kiek žinau, jie buvo apsiausti net tris kartus.

Akmuo nedega. Taip man sakė Ksaidenas. Miestas – nors dabar tai tik miestelis – jau kelerius metus slapta atstatomas tiesiai generolo Melgreno panosėje. Kai paženklintieji susirenka į didesnes nei trijų žmonių grupes, žymės arba magiškieji ženklai, kuriuos turi nuteistų sukilėlių karininkų vaikai, kažkoku būdu jiems padeda pasislėpti nuo Melgreno signetės. Melgrenas nemato nė vieno mūšio, kuriame jie dalyvauja, baigties, tad negali pamatyti, kaip jie čia rengiasi kovai.

Tam tikri Riorsonų namų aspektai – nuo gynybinės padėties (jie tarsi išskobti kalno šlaite) iki grindinio akmenimis grįstų grindų ir plienų apkaltų dvivėrių įėjimo durų – man primena Basgiatą – karo koledžą, kurį vadinau namais nuo tada, kai mano motina ten buvo paskirta generole. Bet tuo visi panašumai ir baigiasi. Šioje tvirtovėje sienas puošia tikri meno kūriniai, o ne tik karo didvyrių biustai, ir aš neabejoju, kad kitame koridoriaus gale, kur tarpduryje stovi Bodi ir Imodžena, kabo tikras poromų gobelenas.

Imodžena prisideda pirštą prie lūpų ir mostu man parodo stoti tarp jos ir Bodi. Taip ir padarau pastebėjusi, kad kol ilsėjaisi, pusiau skusta Imodženos galva buvo nudažyta dar ryškesniais rausvais dažais. Akivaizdu, čia ji jaučiasi kaip namie.

Ir Bodi. Apie neseniai įvykusį mūšį primena tik Bodi sulaužytos rankos paraištė ir praskelta Imodženos lūpa.

– Kas nors turi pasakyti tai, kas akivaizdu, – taria pagyvenęs vyras su akies raiščiu ir vanagiška nosimi. Jis sėdi tolimajame visą dviejų aukštų kambario ilgį užimančio stalo gale. Retėjančių žilų plaukų kuokštai įrėmina gilių raukšlių išvogotą įdegusį ir nugairintą veidą. Vyro pagurklis kabo kaip antilopės gnu. Užsidėjęs drūtą ranką ant atsikišusio pilvo jis atsilošia kėdėje.

Prie to stalo galėtų tilpti trisdešimt žmonių, bet dabar vienoje jo pusėje, kiek toliau nuo durų, sėdi tik penki juodais drabužiais vilkintys raiteliai. Norėdami mus pamatyti, jie turėtų atsigręžti, bet niekas neatsigręžia. Brenanas žingsniuoja priešais stalą, bet ir jis iš savo vietos vargiai gali mus pastebėti.

Širdis įstringa gerklėje ir suprantu, kad man reikės laiko, kol priprasiu matyti Brenaną gyvą. Keista, bet jis lygiai toks pats, kokį jį prisimenu, ir kartu visiškai kitoks. Ir vis tik jis čia – gyvena, kvėpuoja, spokso į Kontinento žemėlapij ant ilgos sienos. Dydžiu tas žemėlapis kone priliegsta tam, kuris kabo Basgiato mūšio instruktažo salėje.

O priešais žemėlapij, viena ranka pasirėmęs į masyvios kėdės atkalnę ir spoksodamas į sėdinčius prie stalo žmones, stovi Ksaidenas.

Jis atrodo gerai. Nors nuo nemigos ant tamsios odos po akimis matyti ratilai. Aukšti skruostikauliai, tamsios akys, kurių žvilgsnis paprastai sušvelnėja susitikęs su manuoju, antakį kertantis ir po akimi besibaigiantis randas, susirangiusi, tviskanti žandikaulį siekianti žymė bei lūpų linkiai, kuriuos pažįstu taip pat gerai kaip savuosius, – po velnių, fiziškai jis man atrodo tiesiog tobulas, o juk tai tik veidas. O kūnas? Dar puikesnis, nors nežinau, kaip tai įmanoma, o kaip Ksaidenas juo naudojasi laikydamas mane savo glėbyje...

Ne. Papurtau galvą nutraukdama tas viliojančias mintis. Galbūt Ksaidenas nepaprastai gražus, galingas ir bauginamai

mirtinas (tai irgi mane audrina, nors neturėtų), bet negaliu tikėtis, kad jis man pasakys tiesą apie... apie bet ką. Ir tai išties *skaudu*, turint omenyje, kaip apgailėtinau esu jį įsimylėjusi.

– Ir kokį gi akivaizdų dalyką turite konstatuoti, majore Ferrisai? – nuobodulio kupinu balsu klausia Ksaidenas.

– Tai Asamblėjos susirinkimas, – sušnabžda man Bodi. – Norint surengti balsavimą, pakanka penkių narių kvorumo, nes visų septynių beveik niekada čia nebūna vienu metu, o keturių balsų pakanka pasiūlymui priimti.

Stengiuosi šią informaciją įsidėmėti.

– Ar mums galima klausytis?

– Susirinkimai atviri ir juose gali dalyvauti visi norintys, – lygiai taip pat tyliai atsako Imodžena.

– O mes dalyvaujame... stovėdami koridoriuje? – klausiu.

– Taip, – patvirtina Imodžena ir daugiau nieko neaiškina.

– Vienintelė išėitis – grįžti, – tęsia tas su vanago nosimi. – Jei negrįšite, kils rizika viskam, ką čia kuriame. Atvyks paieškos patruliai, o mes neturime pakankamai raitelių, kad...

– Sunkoka verbuoti žmones, kai stengiesi neišsiduoti, – atremia smulki moteris žvilgančiais juodais kaip varno sparnas plaukais. Žvelgdama per stalą į senį jį prisimerkia, jos akių kampučiuose tamsiai rudoje odoje susimeta raukšlėlės.

– Nenukrypke nuo temos, Trisa, – sako Brenanas pasitvindamas nosį. Mūsų tėvo nosį. Jų panašumas tiesiog šiurpus.

– Kokia prasmė plėsti mūsų gretas, jei neturime veikiančios kalvės, kad apginkluotume karius, – Vanago nosies balsas pakyla. – Jei nepastebėjote, mes vis dar neturime šviesulio.

– O kaip vyksta derybos dėl jo su vikontu Tekaru? – ramiu balsu sududena stambus vyras, juodmedžio spalvos ranka pašydamas tankią sidabrinę barzdą.

Vikontu Tekaru? Tokia didikų šeima neminama jokiuose Navaros dokumentuose. Tarp mūsų aristokratų nėra jokių vikontų.

– Vis dar ieškome diplomatinio sprendimo, – atsako Brennanas.

– Nėra jokie sprendimo. Tekaras taip ir neatleido tavo įžaidimo praėjusią vasarą. – Tvirtai kaip kovos kirvis sudėta vyresnė moteris įremia žvilgsnį į Ksaideną. Jos šviesūs plaukai vos siekia kvadratišką alebastrinio baltumo smakrą.

– Juk sakiau jums, vikontas mums niekada jo neduos, – atsako Ksaidenas. – Tas žmogus viską *susirenka*. Jis *neprekiauja*.

– Na, dabar jis *tikrai* neprekiaus su mumis, – prisimerkusi atrėžia Kovos kirvis. – Ypač jei nė neketini apsvarstyti jo naujausio pasiūlymo.

– Savo *pasiūlymą* jis gali susikišti kur nesueina. – Ksaidenas kalba ramiai, bet akyse matyti ryžtas, metantis iššūkį visiems susirinkusiems prie stalo. Tarsi rodydamas tiems žmonėms, kad jie neverti jo laiko, Ksaidenas apeina masyvų krėslą, atsisuka į juos veidu ir atsisėda, ištiesdamas ilgas kojas ir pasidėdamas rankas ant aksominių porankių – lyg niekas daugiau pasaulyje jam nerūpėtų.

Kambarį užklojusi tyla iškalbinga. Atrodo, šios revoliucijos Asamblėjoje Ksaidenas gerbiamas ne mažiau nei Basgiate, bet lažinuosi, kad, sprendžiant iš stojusios tylos, jis šioje salėje yra galingiausias raitelis.

– *Kol kas*, – primena man Tairnas taip arogantiškai, kaip geba tik tas, kuris šimtą metų buvo vienas grėsmingiausių Kontinento mūsų drakonų. – *Kai jie baigs politikuoti, liepk žmonėms nuvesti tave į slėnį.*

– Mums reikia rasti sprendimą. Jei kitais metais nepajėgime tiekti pulkams tiek ginklų, kad jie išties galėtų kovoti su veniniais, nebegalėsime tikėtis sulaikyti veninų puolimo, – pareiškia Sidabrinė barzda. – Ir viskas bus veltui.

Man sutraukia pilvą. Metai? Esame *taip* arti pralaimėjimo – neįmanoma galime pralaimėti karą, apie kurį dar prieš keletą dienų nieko nežinojau?

– Kaip sakiau, ieškau galimybių diplomatiniu būdu išspręsti šviesulio problemą. – Brenano tonas tampa aštresnis. – Mes taip nukrypome nuo temos, kad nesu tikras, ar tai vis dar tas pats susirinkimas.

– Balsuoju už tai, kad paimtume Basgiato šviesulį, – siūlo Kovos kirvis. – Jei esame taip arti pralaimėjimo, kitos išeities neturime.

Ksaidenas meta į Brenaną man nesuprantamą žvilgsnį, ir aš giliai įkvepiu, staiga supratusi, kad jis tikriausiai mano brolių pažįsta geriau nei aš.

Ir slėpė jį nuo manęs. Iš visų jo paslapčių ši pati skaudžiausia, ir aš niekaip negaliu už tai atleisti.

– *O ką būtum dariusi, jei būtum žinojusi apie Brenaną?* – klausia Tairnas.

– Baik kaišioti argumentus į emocijomis paremtą ginčą. – Susikryžiuoju rankas ant krūtinės. Būtent širdis neleidžia galvai visiškai atleisti Ksaidenui.

– Mes jau tai aptarėme, – pareiškia Brenanas, jo tonas užbaigia bet kokias diskusijas. – Jei užgrobsime Basgiato kalvės šviesulį, Navara nebegalės papildyti savo atsargų avanpostuose. O jei apsauginiai kerai nebeveiks, žus daugybė civilių. Ar kuris nors iš jūsų nori būti už tai atsakingas?

Ir vėl stoja tylą.

– Tada viskas aišku, – sako Vanago nosis. – Kol negalime aprūpinti pulkų, kadetams *teks* grįžti.

Oi.

– Jie kalba apie mus, – sušnabždu. Štai kodėl stovime toliau nuo jų ir jie mūsų nemato.

Bodi linkteli.

– Suri, tu neįprastai tyli, – pastebi Brenanas, žvelgdamas į šalia sėdinčią plačiapetę brunetę švelniai rusva oda ir sidabrine sruoga plaukuose. Jos nosies galiukas trukčioja kaip lapės.

– Sakyčiau, reikia siųsti visus, išskyrus tuos du. – Ji kaulė-

tais pirštais barbena į stalą, o jos milžiniškas žiedas su smaragdu atspindi šviesą. Nuo jos abejingo tono man nugara perbėga šaltukas. – Šeši kadetai gali meluoti ne prasčiau nei aštuoni.

Aštuoni.

Ksaidenas, Garikas, Bodi, Imodžena, trys paženklintieji, su kuriais taip ir nesusipažinau, kai atsidūrėme mūšio sukuryje, ir... aš.

Šleikštulys sukyla kaip potvynio banga. Karo žaidynės. Turėjome užbaigti paskutines Basgiato raitelių kvadranto sparnų metų varžybas, bet vietoj to įsivėlėme į kruviną mūšį su priešais, kuriuos dar praėjusią savaitę laikiau pasakų personažais, o dabar mes... na, esame čia, mieste, kurio neturėtų būti.

Tačiau čia esame ne visi.

Man sugniaužia gerklę, ir aš kelis kartus mirteliu, kad atsikratyčiau perštėjimo akyse. Soleila ir Liamas neišgyveno.

Liamas. Prisimenu jo šviesius plaukus, dangaus mėlynumo akis ir kažkur už šonkaulių pajuntu skausmą. Jo garsus juokas. Gyva šypsena. Jo ištikimybė ir gerumas. Viso to nebėra. *Jo nebėra.*

Ir tik dėl to, kad pažadėjo Ksaidenui mane saugoti.

– Nė vieno iš tų aštuonių negalime paaukoti, Suri. – Sidabrinė barzda sūpuojasi ant dviejų užpakalinių kėdslo kojų ir įbėda akis į kabantį už Ksaideno žemėlapi.

– Ką siūlai, Feliksai? – atrėžia Suri. – Nori įkurti savo paties karo koledžą ir laisvu laiku jam vadovauti? Daugelis jų dar nė mokslų nebaigė. Kol kas mums iš jų jokios naudos.

– Tarsi bet kurio iš jūsų nuomonė šiuo klausimu būtų svarbi, – įsiterpia Ksaidenas, patraukdamas visų dėmesį. – Mes atsižvelgsime į Asamblėjos patarimą, bet tai bus tik *patarimas*.

– Negalime leisti, kad tu rizikuotum gyvybe, – prieštarauja Suri.

– Mano gyvybė verta tiek pat, kiek ir bet kurio iš jų. – Ksaidenas rankos mostu parodo į mus.

Mudviejų su Brenanu žvilgsniai susitinka, ir jo akys išsiplečia iš nuostabos.

Visi kambarėje esantys raiteliai pasisuka į mus ir, kai kone visos akys susminga į mane, sunkiai įveikiu kilusį norą atitraukti.

Ką jie mato? Lilit dukterį? Ar Brenano seserį?

Kilsteliu smakrą, nes esu ir viena, ir kita, nors... nei viena, nei kita nesijaučiu.

– Ne bet kurio, – pareiškia Suri ir įsmeigia akis tiesiai į mane. – *Oi!* – Kodėl leidote jai čia stovėti ir klausytis Asamblėjos pokalbių?

– Jei nenorėjote, kad ji klausytųsi, reikėjo užsidaryti duris, – atrėžia Bodi, žengdamas į kambarį.

– Ja negalima pasitikėti! – Suri skruostus nurausvina pyktis, bet akyse šviečia baimė.

– Ksaidenas jau prisiėmė už ją atsakomybę. – Imodžena atsistoja šalia manęs ir kiek arčiau. – Kad ir koks žiaurus tas paprotys.

Įbedu akis į Ksaideną. Po velnių, apie ką ji kalba?

– Vis dar nesuprantu, ką mes galų gale nusprendėme, – sako Vanago nosis.

– Sprendimas labai paprastas. Ji verta dešimties tokių kaip aš, – pareiškia Ksaidenas, ir man užgniaučia kvapą nuo jo įdėmaus žvilgsnio. Jei gerai nepažinočiau, pamanyčiau, kad jis kalba rimtai. – Ir kalbu ne apie jos signetę. Vis tiek būčiau jai išklajęs viską, apie ką čia kalbėjomės, tad neverta minėti paliktų atvirų durų.

Mano krūtinėje blyksteli vilties kibirkštėlė. Gal jis tikrai daugiau nieko nuo manęs nebeslėps.

– Ji yra generolės Sorengeil duktė, – primena Kovos kirvis, jos balse girdėti atviras nusivylimas.

– O aš jos sūnus, – atrėžia Brenanas.

– Tačiau per pastaruosius šešerius metus tu jau ne kartą

įrodei savo ištikimybę! – sušunka Kovos kirvis. – O ji – ne!

Užliejęs pyktis kaitina sprandą ir pasiekia veidą. Kalba apie mane, tarsi manęs čia nė nebūtų.

– Ji kovėsi kartu su mumis Resone. – Bodi įsitempia, jo balsas irgi pakyla.

– Ją reikia uždaryti! – Suri veidas tampa visiškai raudonas, atsistūmusi nuo stalo ji atsistoja, jos žvilgsnis peršoka ant mano sidabrinių plaukų, iš kurių supintas kasos vainikas. – Ji tiek daug žino, kad gali mus visus pražudyti.

– Sutinku, – pritaria Vanago nosis, o aš pajuntu į mane nukreiptą kone apčiuopiamą neapykantą. – Ji pernelyg pavojinga, kad galėtume palikti ją laisvėje.

Mano pilvo raumenys įsitempia, bet veidas lieka ramus – daugybę kartų tokią išraišką esu mačiusi Ksaideno veide. Rankos lieka prie šonų, kad galėčiau pasiekti į dėklus sukištus durklus. Gal mano kūnas trapus, o sąnariai – nepatikimi, bet peilius svaidau mirtinai taikliai. Tikrai neleisiu įkišti manęs į sušiktą narvą.

Nužvelgiu visus Asamblėjos narius, vertindama, kuris man kelia didžiausią grėsmę.

Brenanas atsistoja visu ūgiu.

– Žinodami, kad ji susisaisčiusi su Tairnu, kurio saitai su kiekvienu raiteliu tampa vis stipresni ir kad jo ankstesnio raitelio Naolino mirtis vos jo nepražudė? Žinodami, kad jai mirus Tairnas irgi gali mirti? Ir kad Riorsono gyvybė yra susijusi su jos gyvybe? – Jis galvos mostu parodo į Ksaideną.

Burną užlieja kartus nusivylimas. Ir tai viskas, ką aš jiems reiškiau? Aš jiems tik silpnoji Ksaideno vieta?

– Aš vienintelis esu atsakingas už Violetą. – Ksaideno balsas pažemėja ir tampa persunktas neatmiešto pykčio. – O jei manęs nepakanka, už jos sąžiningumą laidavo ne vienas, o *du* drakonai.

Dabar jau tikrai gana.

– *Ji* stovi štai čia, – pareiškiu, ir kūnu pasklinda didžiulis pasitenkinimas išvydus, kiek žandikaulių atvimpa priešais mane. – Tad liaukitės kalbėti *apie* mane ir pamėginkite kalbėtis *su* manimi.

Ksaideno lūpų kamputis kilsteli, akyse šmėsteli su niekuo nesupainiojamas pasididžiavimas.

– Ko jūs iš manęs norite? – klausiu žengdama į kambarį. – Norite, kad pereičiau parapetu ir įrodyčiau savo drąsą? Jau padaryta. Norite, kad išduočiau savo karalystę gindama Poromielo gyventojus? Jau padaryta. Norite, kad saugočiau jo paslaptis? – Kairės rankos mostu parodau į Ksaideną. – Jau padaryta. Išsaugojau *visas* jo paslaptis.

– Išskyrus pačią svarbiausią. – Suri kilsteli antakį. – Visi žinome, kaip atsidūrei Atebaine.

Kaltė sugniaužia man gerklę.

– Tai buvo ne... – pradeda sakyti nuo kėdės pakilęs Ksaidenas.

– Ne dėl jos kaltės. – Arčiausiai mūsų sėdintis vyras su žila barzda – Feliksas – atsistoja užstodamas man Suri ir pasisuka į ją. – Nė vienas pirmakursis negali pasipriešinti prisiminimų skaitytojui, ypač tam, kurį laiko draugu. – Jis pasisuka veidu į mane. – Tačiau tu turi žinoti, kad dabar Basgiate įgijai priešų. Turi suprasti, kad jei grįši, Aetosas nebebus tavo draugas. Jis padarys viską, ką gali, kad tave nužudytų už tai, ką matei.

– Žinau, – sunkiai ištariu.

Feliksas linkteli.

– Mes baigėme, – pareiškia Ksaidenas, žvilgsniu susitinka su Suri ir Vanago nosimi ir, pripažinę pralaimėjimą, šie nuleidžia pečius.

– Ryte tikiuosi gauti naujienų apie Zoliją, – sako Brenanas. – O šis Asamblėjos posėdis yra baigtas.

Tarybos nariai atsistumia kėdes ir mums pasitraukus į šoną praeina pro mus tris. Stoviu tarp Imodženos ir Bodi.

Galiausiai Ksaidenas irgi eina, bet priešais mane stabteli.

– Mes traukiame į slėnį. Ateik pas mus, kai baigsi.

– Eisiu su jumis dabar. – Tikrai nenoriu čia pasilikti viena be Ksaideno.

– Lik ir pasikalbėk su broliu, – tyliai sako jis. – Kas žino, kada dar pasitaikys tokia galimybė.

Pažvelgiu per Bodi pečius į Brenaną, kuris stovi kambario viduryje ir laukia manęs. Brenanas, kuris visada turėdavo laiko, kad sutvarstytų man kelius, kai buvau vaikas. Brenanas, kuris parašė dienoraštį, padėjusį man išgyventi pirmuosius metus Basgiate. Brenanas... kurio ilgėjausi šešerius metus.

– Eik, – paragina mane Ksaidenas. – Be tavęs neišvyksime ir neleisime Asamblėjai mums nurodinėti, ką daryti. Mes patys, aštuoniese, nuspręsimė, ką daryti.

Jis nužvelgia mane ilgu žvilgsniu, dėl kurio mano išdavikė širdis susitraukia, ir išeina. Paskui ji – Bodi su Imodžena.

O man tenka atsisukti į brolių apsiginklavus per šešerius metus prisikaupusiais klausimais.